

Той разбра, че посѣщението му бѣше неприлично въ такова обстоятелство, но нему му олекнѣх и свѣтнѣх. Той даже се почувствова щастливъ, че видѣ Рада.

Днесъ Кандовъ пакъ се озова доста рано. Той ъх намѣри още по-убита и смутена, едно отъ скръбѣта за Лалка, друго отъ слуха за близкото избухване въстание въ Копривщица и отъ незнанието що е и кждѣ е Бойчо. Въ това угнетено състояние Рада съ удовлетвие видѣ Кандова.

— Кажете ми, господинъ, Кандовъ, какво има? попита ти безпокойно.

— За въстание, говорятъ, отвори Кандовъ сухо.

— Какво ще се прави сега, Боже мой? и Бойча го нѣма — не се е явилъ черъ бѣлъ...

Кандовъ гледаше разсѣяно изъ прозорцитѣ къмъ нѣкаква точка на Рибарица.

— А какво мислите, господинъ Кандовъ? попита Рада нетърпѣливо.

— Азъ?

— Да.

— За въстанието ли?

— За въстанието.

Той каза равнодушно, като се не обръщаше къмъ нея:

— Въстание — въстание! — Ще се биждъ, ще пушкатъ, ще се колятъ — да освободятъ България...

— А Клисура?

— Може и тя... впрочемъ, сѣ равно...

— Какъ сѣ равно? Ами вие?

— Сѣ равно и азъ...

Кандовъ отговаряше разсѣянно, като, че го питахъ за нѣравитѣ на Нова-Зеландия... Но подъ тоя разсѣянъ видъ, подъ това студено нехайство къмъ събитията, които рѣшавахъ съдбата на България, се криеше черно отчаяние. Но ни той, ни Рада не чувствавахъ това.